

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Ch. A.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2008, čj. OAM-264/LE-BE03-BE07-2008, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2009, č. j. 48 Az 109/2008 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Praze, jímž bylo zastaveno řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2008, čj. OAM-264/LE-BE03-BE07-2008. Tímto rozhodnutím bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci zastaveno podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) z důvodu nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. c) tohoto zákona.

Krajský soud z databáze Ministerstva vnitra dne 26. 11. 2008 zjistil, že žalobce byl naposledy hlášen k pobytu na adrese Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, odkud dne 16. 9. 2008 odešel. Jeho další pobyt z této evidence není znám. Krajský soud následně zjišťoval místo pobytu žalobce dotazem na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, která mu dne 16. 12. 2008 sdělila, že žalobce byl dne 16. 9. 2008 propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, neboť skončila lhůta k zajištění. Téhož dne bylo žalobci vydáno výjezdní vízum X platné do 15. 10. 2008. Současné místo pobytu žalobce není známé. Podle krajského soudu tak byla v daném případě naplněna podmínka § 33 písm. b) zákona o azylu, a proto řízení o žalobě zastavil.

Usnesení Krajského soudu v Praze o zastavení řízení napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). I kdyby bylo správné skutkové zjištění soudu o tom, že pobyt stěžovatele není znám, nebylo podle stěžovatele možné zastavit

řízení podle citovaného ustanovení zákona o azylu. Aplikovat lze pouze hmotně-právní ustanovení tohoto zákona, procesně-právní úprava je obsažena v soudním řádu správním. Zákonný důvod podle § 47 s. ř. s. pro zastavení řízení přitom nebyl dán.

Pokud jde o samotné skutkové konstatování, že pobyt stěžovatele není znám, pak v tomto ohledu stěžovatel zdůraznil, že ihned po svém propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců nahlásil orgánům policie adresu, na které se zdržuje a bude zdržovat, nehledě na to, že stěžovatel měl po celou dobu řízení před správními soudy právního zástupce, kterého mohl kdykoliv napadený soud za účelem zjištění pobytu stěžovatele kontaktovat. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Z obsáhlé judikatury k otázce zastavení řízení podle zákona o azylu lze odkázat na rozsudky zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2004, čj. 3 Azs 58/2004 - 57, publ. pod č. 343/2004 Sb. NSS, a ze dne 26. 5. 2005, čj. 7 Azs 271/2004 - 58, publ. pod č. 707/2005 Sb. NSS, resp. usnesení zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2005, čj. 3 Azs 196/2005 - 50, publ. pod č. 708/2005 Sb. NSS, či ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 Azs 91/2007 - 66, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. května 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu